

ПОЕТИЧЕСКИ ПРОЛОГ

Снимка: Мартин Стефанов

Худ. оформление: Мартин Стефанов

ВЕЧНИЯТ ПОЛЕТ НА СЪЗНАНИЕТО

(откъс)¹

Мартин Стефанов

Онова, което му беше направило най-силно впечатление в пътуването тогава обаче, беше последната отсечка – от Любляна до Копер. След като приключи маратонът, той реши да се отбие до малкото градче на крайбрежието, което се намираше на едва два часа от столицата, както всичко останало в Словения впрочем. Нямахме никаква специална причина да го прави, просто така му се прииска. По онова време не беше пътувал много и му се искаше да види различни места, а това по някаква необяснима причина го привлече много силно. Едва когато пристигна там си даде сметка на какво се дължеше това. И така, той се качи на климатизирания пътнически влак по пладне и отпътува от Любляна. Почти веднага задряма, защото беше уморен. Събуди се половин час преди да пристигне и се загледа през прозореца. Влакът се движеше сякаш през нищото – виждаха се само хълмове, покрити с вече голи дървета, а тягостно сивото небе беше захлупило всичко наоколо. Влакът не спираше да се увива около зъберите, а след всеки отминат изникваше нов. Това продължи още дълго и той вече започваше да се чуди ще пристигнат ли някога или ще продължат завинаги да криволичат в пустошта. Времето някак много странно се беше изкривило, а по-късно в Копер съвсем щеше да застине. Останалите пътници обаче бяха спокойни и дори планираха какво ще правят, когато пристигнат, което означаваше, че би трябвало все пак да пристигнат.

И точно тогава иззад поредния зъбер се показва парченце море – матовата му повърхност се стелеше спокойно и сякаш ги очакваше. Парченцето море нарастваше с отминаването на всеки следващ завой, докато след няколко минути не се скри, а малко по-късно влакът спря. Той усети леко вълнение. Взе багажа си и слезе на гарата. В този момент го споходи онова странно усещане. То го блъсна със страховита сила. Усещането, че се намира на края на света, че е захвърлен от някаква невидима сила по

---

¹ Целият текст е публикуван в litclub.bg: <https://litclub.bg/library/nbpr/martinstefanov/prose.html>

средата на нищото, на ръба на света. Буквално. Имаше чувството, че отвъд това градче не съществува нищо, че това е краят, последната граница. През следващите часове то все повече го поглъщаше. В действителност малкото градче се намираше на края единствено на Балканския полуостров, но в неговия свят това очевидно беше ръбът.

***

След като пристигна на гарата, отиде пеша до студентското общежитие, където се настани в единична стая. Общежитието се намираше на десетина минути път пеша от гарата, на разкопана улица, която асфалтираха и покрай която засаждаха палми. После излезе да се поразходи. Докато обикаляше малките тесни и полегати улички, в италиански стил, чувството за самота и безнадеждност го обземаше все повече. Намираше се на края на света и тук всичко беше някак тъжно. Слънцето вече залязваше, а последните му отблясъци го стискаха за гърлото и го задушаваша. Хората, които живеяха на края на света, се прибираха от някъде или отиваха някъде, загърнати в есенните си якета. Обаче къде отиваха и откъде се връщаха той не знаеше. Децата, увлечени в своите игри и занимания, се провираха по уличките, но той усети, че след няколко години и те ще поемат по неизвестния път на хората от края на света, които го подминаваха. Празнотата на есенното море го натъжи още повече и той реши да се приюти в едно кафене. Беше хубаво – с дървена облицовка, сепарета и снимки на градчето по стените, – но и то носеше хладен и меланхоличен отпечатък. Поръча си някаква есенна салата, омлет и една бира. Докато вечеряше, усети как полека-лека потъва в тази обстановка и не може нищо да направи, за да го предотврати. Не беше сигурен дори дали иска да го предотвратява. То беше като да стоиш на улицата пред движещ се срещу теб автомобил и просто да очакваш сблъсъка. След вечеря успя да хване работното време на един супермаркет и си купи още една бира и малък пакет чипс. Върна се в стаята си, изкъпа се и чете до към единайсет часа. После заспа, а на следващата сутрин си тръгна с първия влак. Беше ведра есенна утрин.